

καὶ χαϊρόμενος τὰ καλὰ τῆς Εὐρώπης, νὰ τρέξη μὲ μόνην τὴν μεγαλοδωρίαν τῆς καρδίας του εἰς βοήθειάν μας; . . . Ἀλλὰ πλασμένος ἀπὸ τὴν φύσιν διὰ νὰ ὑπερασπίζεται πάντοτε τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου ὅπου καὶ ἂν τὰ ἔβλεπε καταπατημένα, γεννημένος εἰς ἐλεύθερον καὶ πάνσορον ἔθνος, θρημμένος ἀπὸ μικρὸς μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν συγγραμμάτων τῶν ἀθανάτων προγόνων μας, τὰ ὅποια διδάσκουν ὄχι μόνον τί εἶναι, ἀλλὰ καὶ τί πρέπει νὰ εἶναι καὶ τί ἡμπορεῖ νὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος . . . ἄφησεν ὅλαις ταῖς πνευματικαῖς καὶ σωματικαῖς ἀπολαύσεις τῆς Εὐρώπης καὶ ἦλθε νὰ κακοπαθήσῃ καὶ νὰ ταλαιπωρηθῇ μαζῇ μας, συναγωνιζόμενος ὄχι μόνον μὲ τὸν πλοῦτόν του, τὸν ὅποιον δὲν ἐλυπήθη, ὄχι μόνον μὲ τὴν γυνῶσίν του, τῆς ὁποίας μᾶς ἔδωκε τόσα σωτηριώδη σημεῖα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ σπαθὶ του . . . ἦλθεν εἰς ἓνα λόγον μὲ ἀπόφασιν ἢ ἀποθάνῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τὴν Ἑλλάδα (1). »

Ὁ λόγος τοῦ Κ. Σ. Τρικούπη, ἐξ αὐτῆς ἡρώσθημεν τὴν ἀνωτέρω περικοπὴν, ὑπῆρξε μέχρι τῆς σήμερον τὸ μόνον διαρκὲς μνημεῖον τῆς τῶν Ἑλλήνων εὐγνωμοσύνης διότι, καθόσον ἡμεῖς τοῦλάχιστον ἐνθυμούμεθα, οὐδεμίαν ἀφήγησιν τῶν κατὰ τὸν εὐεργέτην ἐκεῖνον τῆς Ἑλλάδος ἐξεδόθη ἑλληνιστί. Ἀλλὰ καὶ σήμερον, μαθὼν ὁ Κ. Τρικούπης τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ἡρώου, ἀπέστειλεν εἰς Μεσολόγγιον τὰ δύο ἐπιγράμματα, ἅτινα ζητήσαντες παραθέτομεν ἐνταῦθα.

Ἐπιγράμματα εἰς τὸν λόρδον Βύρωνα.

Καθὼς τὸν μέγαν Ὀλυμπον σείει Διὸς τὸ νεῖμα,
Κι' ἀνακυβῆ ἢ πρίαινα ὠκεανοῦ τὸ βῆμα,
Οὕτω κι' ὁ λόγος σου, Βυρῶν, φλογώδους πάθους γέμων,
Καταταράττει τὰς ψυχὰς, καὶ λέγ' ὅτι εἶσαι Δαίμων.

Ἡρώτησέ τις ἐξοχος ἀνὴρ τοῦ Ἑλικῶνος (2)
Ἄν ἦσαι Δαίμων, Ἄγγελος, ἢ τοῦ Ταρτάρου γόνος.
Ἀποθανῶν ὑπὲρ λαοῦ, τὰ πάνδεινα παθόντος,
Ἐδειξες ὅτι σ' ἐπλάσεν ἡ χεὶρ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βάϊρον πολλὰ πονήματα πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐστάλησαν πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἐνδόξου ποιητοῦ. « Μεταξὺ τῶν φόρων, λέγει τις τῶν βιογράφων αὐτοῦ, οἵτινες προσηνήχθησαν τῇ μνήμῃ τοῦ ἀποθανόντος, εἰς τε τὸν πεζὸν καὶ τὸν ἑμμετρον λόγον, ἐν πάσῃς σχεδὸν ταῖς γλώσσαις τῆς Εὐρώπης, ἐκλέγω δύο ἐπιγράμματα ἅτινα μοὶ φαίνονται ἰδίως ἀξιοσημεῖωτα, τὸ μὲν ὡς ἀπλῆ καὶ δόκιμος μίμησις τῶν ἐπιτομῶν, δι' ὧν ἐξύμνει πάλαι ἡ Ἑλλάς τοὺς ἥρωας αὐτῆς, τὸ δὲ ὡς προῖον κλάμου ἀντιπάλου μὲν ἄλλοτε τοῦ Βάϊρον,

προθύμου δὲ νὰ ἐρμηνεύσῃ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ποιητοῦ τὴν λύπην καὶ τὸν θχυμασμὸν αὐτοῦ (1). »

Καὶ τὸ μὲν πρῶτον τῶν δύο τούτων ἐπιγραμμάτων, ποιηθὲν ἑλληνιστί ὑπὸ τοῦ Ἄγγλου John Williams Esq. δημοσιεύομεν ἐνταῦθα τοῦ δὲ ἄλλου τὴν μετάφρασιν, εἴποτε τύχομεν στιχουργοῦ ἐμπείρου γινώσκοντος τὴν ἀγγλικὴν, θέλομεν ἐκδώσει μετὰ ταῦτα.

Εἰς

τὸν ἐν τῇ Ἑλλάδι τελευτήσαντα

Ποιητήν.

Οὐ τὸ ζῆν ταναόν βίον εὐκλεές, οὐδ' ἐναριθμεῖν
Ἄρχαίας προγόνων εὐγενέων ἀρετάς·
Τὸν δ' εὐδαιμονίας μοῖρ' ἀμφέπει, εἰς περ ἀπάντων
Αἰὲν ἀριστεύων γίγνεται ἀθάνατος.
Εὐδαίς οὖν σὺ, τέκνον, χαρίτων ἕαρ· οὐκ ἔτι θάλλει
Ἄκματος μελέων ἠδ' ὑπνῶων στέφανος·
Ἄλλὰ τεόν, τριπόθητε, μόνον πενθοῦσιν Ἀθήνη,
Μοῦσαι, πατρίς, Ἄρης, Ἑλλάς, ἐλευθερία.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΧΕΙΡΩΝΑΚΤΑΣ.

(Συνέχ. ἴδε σὺλλὰξ. 360—363.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Ἀπρονοησία. Ἀκαιροὶ γάμοι.

Ἀτοπήματα τῶν ἀκαίρων γάμων. — Ἡ πολυἀριθμος οἰκογένεια ὠφελῆ μὲν τὸν χειρῶνακτα τῆς ἐξοχῆς, βλάπτει δὲ τὸν τῶν πόλιων.

Ἀτοπήματα τῶν ἀκαίρων γάμων.

Ἄλλη πηγὴ στενοχωρίας καὶ πτωχείας πρὸς τὸν χειρῶνακτα εἶναι ἡ ἀπρονοησία, ἐξ ἧς προσέρχονται δύο ἀτοπήματα, ἦτοι οἱ ἄκαιροὶ γάμοι καὶ ἡ περὶ τὰς δαπάνας ἀταξία.

Ὁ χειρῶναξ, ὅστις μόνον πόρον ζωῆς ἔχει τὸν ἐκ τῆς ἐργασίας, δὲν πρέπει νὰ ἔρχεται εἰς γάμου κοινωνίαν, εἰμὴ ἀφοῦ διὰ τῆς οἰκονομίας κητορθώσῃ ἀνεξάρτητόν τινα περιουσίαν, ἱκανὴν νὰ ἐπαρκῆ εἰς τε τὰς παρούσας καὶ τὰς ἐνδεχομένας ἀνάγκας. Ὅσω δὲ εὐγενῆς καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ, ὅσω ἐντιμὸς καὶ ἂν εἶναι ἡ οἰκογένεια παρ' ἧς ζητᾷ σύζυγον, ὅσω καθαρὸν καὶ ἂν ἔχη τὸ αἶσθημα, οὔτε ἡ φρόνησις, οὔτε ἡ προμηθὴς μέλλησις, ὡς ὀνομάζει τὴν περὶ τῶν μελλόντων πρόνοιαν ὁ Θεουκυδίδης, πρέπει νὰ παραιτῶνται τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν. Ναί

(1) Σπ. Τρικούπη λόγοι κλ. Ἐκδ. β'. Ἀθ. σελ. 6.

(2) Ὁ Λαμαρτίνος.

(1) Byron's life, Letters, and journals, by Thomas Moore. London 1860. σελ. 642.

μὲν ἡ καρδία λέγει· « Σπεῦσον », ὁ νοῦς ὁμοίως προστίθεται· « Σπεῦσον βραδέως, » ἦτοι ἀποφάσισον μετὰ πολλὴν σκέψιν καὶ στάθμισιν τῶν οἰκογενειακῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν πόρων σου. Πρόδηλον ἄρα, ὅτι ἡ καρδία πρέπει νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὸν νοῦν. Πρόσεξε λοιπὸν, φίλε χειρῶναξ, μήποτε σὲ παρασύρῃ ἡ καρδία σου ἔστω καὶ ἂν ἀγαπᾷς καὶ ἂν ἀνταγαπᾷσαι ἐνθέρμως. Ὁ ἀκαίριος γάμος εἶναι σφάλμα ἐκ τῶν ὀλεθριωτάτων, οὔτινος τὰ ὀδυνηρὰ ἐπικύλουθα οὐ μόνον ἐπὶ ζωῆς, ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτὴν πολλακίς ταλαιπωροῦσι τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀπρονοήτου.

Μὴ συλλογίζεσαι ὅπως ἐκεῖνοι οἵτινες ἐπαναπαύονται εἰς τὰς οἰκονομίας τῶν γονέων αὐτῶν· ἐξ ἐναντίας πρέπει νὰ ἔχῃς ἀείποτε κατὰ νοῦν ὅτι πλὴν τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν σου, περιουσίαν ἄλλην δὲν ἔχεις. Πρόσεξε λοιπὸν μὴ ἀναλάβῃς φορτίον οἰκογενείας πρὶν ἢ πεισθῆς ὅτι δὲν στερεῖσαι τῶν τρόπων νὰ βροστάσῃς αὐτό.

Ὁμολογῶ μετὰ σοῦ ὅτι ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τοῦ γάμου σὲ λυπεῖ· διότι γλυκὺ εἶναι ὅταν μετὰ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας ἐπανερχόμενος εἰς τὸ κατὰλυμά σου εὐρίσκῃς ἀγαπητὴν σύζυγον ἀπομάσσουσαν τοῦ μετώπου σου τὸν ἰδρωτὰ καὶ τρυφερὰ τέκνα περικυκλοῦντά σε· γλυκὺ νὰ κατατρίβῃς ὀλόκληρον τὴν Κυριακὴν μετ' αὐτῶν. Καὶ τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ σου ἀναπαύονται ὅταν παίζῃς μετὰ τῶν τέκνων καὶ συνδιαλέγεσαι μετὰ τῆς συζύγου σου. Πόσον εὐχαριστεῖσαι τότε συλλογιζόμενος ὅτι διὰ τὰ προσφιλεῖ ἐκίνα ἔντε κοπιᾷς καὶ ἐργάζεσαι! Ναι, ἀνέκφραστος, ἀπαράμιλλος εἶναι ἡ ἡδονὴ αὐτὴ· ἀνάγκη ὁμοίως ν' ἀπέχῃς μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν θὰ δυνηθῆς ν' ἀπολαύσῃς αὐτῆς ἄνευ ἀνησυχίας, χωρὶς νὰ φοβῆσαι μήποτε στερεθῶσι καὶ τῶν ἀναγκαιοτέρων.

Ἀνάγκη νὰ πεισθῇ ὁ χειρῶναξ ὅτι, κατὰ τὰς πόλεις μάλιστα, ὁ ἀκαίριος γάμος εἶναι ἄλλο βασανιστήριον· καὶ οὐχὶ βασανιστήριον ἐνὸς μόνου, διότι τοῦτο ὑπομένομεν συνήθως μετὰ καρτερίας· ἀλλ' ἔντων ἀδυνάτων καὶ ἀγαπητῶν, διὰ τὰς στερήσεις τῶν ὁποίων πάσχομεν πολὺ πλέον ἢ ἂν ἐκχιόμεθα ὑπὸ πυρός.

Ὁ ἀκαίριος νυμφευόμενος χειρῶναξ ἀπολαύει μὲν κατ' ἀρχὰς ἡδονικῶν τινῶν στιγμῶν, φαρμακεύει ὁμοίως πάσαις τὰς ἐπιλοίπους ἡμέρας ἑαυτοῦ, τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ. Πράττει ὡς ἄνθος προῶριος ἀναπτυσσόμενον, τὸ ὅποιον ταχέως ἐκραινεὶ ὁ ψυχρὸς ἀνεμὸς.

Καὶ τὸ χειρότερον, ἐνίοτε μεταξὺ τῆς στενοχωρίας καὶ τῶν στερήσεων τὸ αἰσθημα ἐξασθενεῖ, οἱ χαρακτῆρες γίνονται εὐερέθιστοι καὶ ὀργίλοι, καὶ, πρᾶγμα ἀπίστευτον, ἐξαλείφεται ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη. Τότε ἡ ζωὴ, γυμνὴ παντὸς θεληγῆτρου, κατανατᾷ βῆρες, εἶναι ἀδιάκοπος κόπος, ἀπαρηγόρητος θλί-

ψις, στενοχωρία διηνεκῆς, τὸ μὲν ἐνεστώως ἔχουσα ἀνυπόφορον τὸ δὲ μέλλον σκοτεινότατον.

Ὅσω νεώτερος νυμφεύεται ὁ χειρῶναξ, τόσω πολυαριθμοτέραν οἰκογένειαν μέλλει ν' ἀποκτήσῃ· διὰ τοῦτο οὐδέποτε πρέπει νὰ λησμονῇ ὅτι ἡ πολυἀριθμος οἰκογένεια καταστρέφει τὸν χειρῶνακτα· διότι τὰ μὲν ἐξοδα αὐτοῦ αὐξάνουσι, τὰ δὲ ἔσοδα μένουσι τὰ αὐτὰ.

Τί λοιπὸν θὰ προκύψῃ ἐκ τούτου; θὰ προκύψῃ τὸ ἐξῆς· ἂν ἐξῆ πρότερον ἐν ἀνέσει, θὰ γίνῃ πτωχὸς, καὶ ἂν ἦτο πτωχὸς θὰ καταστήσῃ νὰ στερηθῆται καὶ τοῦ ἐπιουσίου.

Ἡ πολυἀριθμος οἰκογένεια ὠφελεῖ τὸν χειρῶνακτα τῆς ἐξοχῆς.

Τὰς πολυαριθμούς οἰκογενείας εὐλογεῖ ὁ Θεός, λέγει κοινόν τι λόγιον.

Καὶ ἐγὼ συμφωνῶ πρὸς τὸ λόγιον τοῦτο, ἀλλὰ διὰ τὰς οἰκογενείας τῶν ἐξοχῶν, τὰς διχοφύσας φυσικώτερον βίον, οὐχὶ διὰ τὰς τῶν πόλεων ὅπου ὁ βίος εἶναι τεχνητός· διότι εἰς τὴν ἐξοχὴν εὐρίσκει τις ἀνεξόδως ἢ εὐθηνὰ ἄπειρα πράγματα, τὰ ὅποια ἀναγκάζεται ν' ἀγοράσῃ εἰς τὴν πόλιν. Ἐκεῖ καὶ τὰ ἐνοίκια, καὶ τὰ χόρτα, καὶ τὰ ξύλα, καὶ τὸ κρέας καὶ πάντα σχεδὸν τὰ πρὸς τὸ ζῆν τιμῶνται ὀλιγώτερον ἢ εἰς τὰς πόλεις. Πλὴν τούτου ὁ χειρῶναξ, ἡ σύζυγος, τὰ τέκνα αὐτοῦ καλλιεργοῦσι καὶ κῆπον, ἐκ τοῦ ὁποίου πορίζονται οὐκ ὀλίγα δωρεάν.

Ἀλλ' ἄς ὁμιλήσωμεν διὰ τὰ παιδιά.

Εἰς τὰς πόλεις τὰ παιδιά εἶναι βάρος· εἰς τὰς ἐξοχὰς ὁμοίως ὁ Θεὸς τῶνόντι εὐλογεῖ αὐτά. Καὶ πρῶτον τὰ ἐξοδα αὐτῶν εἶναι ὀλιγώτερα· ἡ τροφή, παραδείγματος χάριν, ἣτις εἰς τὰς πόλεις θὰ ἦτο ἢ ὀλίγη ἢ πολλὰ πρόστυχος, εἰς τὰς ἐξοχὰς οὐ μόνον ἀρκεῖ ἀλλ' οὔτε βλάπτει, διότι ὁ καθαρὸς ἀὴρ ἀναπληροῖ καὶ τὴν ποιότητα καὶ τὴν ποσότητα.

Πλὴν τούτου τὰ παιδιά χρησιμεύουσιν εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν ἐξοχῶν· τὸ μὲν ὀδηγεῖ τὴν ἀγελάδα ἢ τὰς αἰγὰς εἰς μέρη ὅπου εὐρίσκει καλὰ καὶ ἄφθονα χόρτα· τὸ δὲ συνάγει κόπρον διὰ τὸν κῆπον· τὸ μικρότερον φυλάττει τοῦ γείτονος τὰ κτήνη καὶ κερδαίνει τὴν τροφήν αὐτοῦ, ἐνίοτε δὲ καὶ δραχμάς τινὰς κατὰ μῆνα· τὸ ἄλλο ἐκρίζονει τὰ παράσιτα χόρτα, βοηθεῖ εἰς τὸ θέρισμα ἢ τὸν τρυγητὸν, μεταφέρει τὰ δεμάτια, ποτίζει τὰ ὑποζύγια, συνάγει ξύλα καὶ ἐκτελεῖ μυρίας ἄλλας ἐργασίας, διὰ τὰς ὁποίας ἂν δένειγεν αὐτὸ ὁ πατήρ θὰ ἐμίσθου ξένον. Εὐχάριστον τῶνόντι νὰ βλέπῃς τὰ παιδιά ἐνὸς χωρίου νὰ διασκορπίζωνται καθ' ἐκάστην ὡς μέλισσαι εἰς τὴν ἐργασίαν! Καὶ σημειωτέον ὅτι δὲν βρῶνται· διότι ὁ κόπος εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν ἡλι-

κίαν καὶ τὰς δυνάμεις αὐτῶν. Ὅσῳ δὲ ἡλικιοῦνται τόσῳ αὐξάνουσι καὶ τῆς οἰκογενείας οἱ πόροι.

Ναὶ μὲν ἐργάζονται ὥρρι κατὰ τὰς ὁποίας, ἢ ἔχουσα πολλὰ πικρὰ πτωχὴ οἰκογένεια αἰσθάνεται τὸ φαρτίον αὐτῶν, καὶ μάλιστα τὸν βάρυν χειμῶνα, ὅτε τοῦ σίτου ἢ τιμὴ εἶναι ἀνωτέρα· ἀλλὰ καὶ τότε τὰ μικρὰ πικρὰ δύνανται νὰ κερδήσωσι τὸν ἄρτον αὐτῶν ἐργαζόμενα πλησίον εἰς τὰς εὐπρωτέρους οἰκογενείας. Ἰπάρχουσιν οἰκογένειαί κίτινες τέρπονται σπεύδουσαι εἰς βοήθειαν τῶν πτωχοτέρων, ὅταν μάλιστα γνωρίζωσιν ὅτι ἡ πτωχεῖα δὲν προέρχεται ἐξ ὀκνηρίας.

Ἡ πολυάριθμος οἰκογένεια βλάπτει τὸν χειρῶνα τῶν πόλεων.

Εἰς τὰς πόλεις ὅμως, ὅπου δὲν ὑπάρχουσιν ἔργα ὡς τῆς ἐξοχῆς, εἰς τί νὰ ἐνασχοληθῶσι τὰ μικρὰ πικρὰ; Καὶ ὅταν μὲν εἶναι ἓν ἢ δύο, ὁ πτωχὸς χειρῶναξ ἐπαρκεῖ καὶ εἰς τούτων τὴν συντήρησιν· ὅταν ὅμως εἶναι πολλά; ἡ ἔνδεια κατανατῆ ἀναπόρευκτος. Οὐκὶ μάλιστα εἰς τὸν χειρῶναξ ἐὰν ἡ πόλις ὅπου κατοικεῖ εἶναι πολυάριθμος ὡς τὸ Λονδίνον ἢ οἱ Παρίσιοι! Δὲν λέγω ὅτι δὲν εὐρίσκονται εἰς αὐτὰς φιλόφρονες καὶ φιλελεήμονες· ἀλλ' ἡ πρὸς τοὺς πτωχοὺς δυσπιστία εἶναι μεγίστη, διότι εἰς τὰς πόλεις ταύτας συρρέουσι πολλοὶ ἀπατεῶνες καὶ τυχοδιωκταί.

Πρὸς ἀποφυγὴν λοιπὸν τοιαύτων δυστυχημάτων ἀνάγκη πᾶσα νὰ ὑποβάλλῃ, ὡς προεῖπον, ἡ καρδία καὶ τὰς πλεόν ἀνεπιλήπτους ἐπιθυμίας αὐτῆς εἰς τὸν λογισμὸν. Ἄς ὑπομένη σήμερον ὁ χειρῶναξ στερήσεις, ἄς ὑποκύψῃ εἰς θυσίας, ὅπως προετοιμάσῃ μέλλον ἀνετώτερον καὶ εὐτυχέστερον. Τοῦτο εἶναι καὶ τὸ καθήκον καὶ ἡ δόξα τοῦ ἀνδρός, τοῦ ἔχοντος νοῦν ἀληθῶς ἀνδρικὸν καὶ οὐχὶ παιδαριώδη.

(*Ἔπειτα συνέχεια.*)

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΙΟΥΝΙΟΥ 4, 1865.

Ἀἰ βουλευτικῆ ἐκλογαὶ ἐγένοντο ἐν τάξει. Εἰς ταύτης δὲ τὴν διατήρησιν συνετέλεσε τὰ μέγιστα, καθ' ἡμᾶς, ὁ νέος τρόπος τῆς ψηφοφορίας καὶ τῆς διαλογῆς τῶν ψήφων· διότι ἐνῶ ἄλλοτε πρὸ τῶν πύλων τῆς ἐκκλησίας ὅπου ἐγένετο ἡ ψηφοφορία συναγόμενον πλῆθος πολὺ βρᾶδιούργων, ἤρπαζον ψηφοδέλτια, ἐδίδον ἄλλα, ἐκώλυον τοὺς ψηφοφόρους καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἄτοπα ἐπραττον, σήμερον οὐδὲν τοιοῦτο ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ, διότι οἱ μὲν ψηφοφόροι εἰσερχόμενοι ἐρύπτον κρυφίως τὰς ψήφους, ἡ δὲ διαλογὴ ἐνηργεῖτο ἐνώπιον δικαστικοῦ λειτουργοῦ. Ἄξιον δὲ σημειώσεως εἶναι καὶ τὸ ἀποτέλεσμα, διότι οὐδέποτε ἐγένετο ἐθνικώτερα καταδικαζομένη ἐπαναστάσεως ὅσον τῆς τοῦ Ὀκτωβρίου διὰ τῶν πικρῶν τούτων ἐκλογῶν. Τέσσαρες ἐκ τῶν κληθέντων ὑπουργῶν τοῦ αἵματος, ὑποσπισταὶ καὶ διαγγελεῖς τοῦ βασιλέως Ὁθωνος, στρατιωτικοὶ μείναντες πιστοὶ

εἰς τοὺς ὄρκους αὐτῶν καὶ οὐκ ὀλίγοι τῶν καταδικαζομένων ἢ λεγομένων ὀθωνιστῶν ἐξελέγησαν. Ἐκ δὲ τῶν ἀρειμακίων μόλις τέσσαρες ἢ πέντε θὰ καθήσωσιν εἰς τὰς ἑδρας τοῦ Βουλευτηρίου. Αἱ 64 ἐπαρχίαι τοῦ Κράτους στέλλουσιν εἰς Ἀθήνας 174 βουλευτάς.

Τῆς Βουλῆς ἡ ἐνκρῆσις ἐγένετο τὴν 28 Μαΐου· ἰδοὺ δὲ ὁ λόγος ὃν ἀπήγγειλεν ὁ βασιλεὺς·

« *Κύριοι Βουλευταί,*

« Μετὰ χαρᾶς βλέπω σήμερον περὶ ἑμέ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ λαοῦ, πρὸς ὃν ἡ ἀγάπη μου ὅσημέραι ἐπαυξάνει.

« Ἀσμένως βεβαιῶ ὑμᾶς, ὅτι αἱ πρὸς τὰς ξένας Δυνάμεις σχέσεις μου εἰσὶ πάντοτε φιλικαὶ καὶ ἡ τήρησις αὐτῶν ἀποτελεῖ μίαν τῶν πρωτίστων μεριμῶν τῆς Κυβερνήσεώς μου.

« Ἡ ἐμπέδωσις τῆς δημοσίας τάξεως ἐφείλκυσεν ἰδίως τὴν σύντονον προσοχὴν τῆς Κυβερνήσεώς μου, ἡ δὲ ἀκώλυτος ἐξάσκησις τῶν παρὰ τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Βασιλείας ἀναγραφέντων δικαιωμάτων ἐκάνονισε τὴν πορείαν τῆς, καὶ συγχαίρω τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ὅστις καὶ κατὰ τὰς Βουλευτικὰς ἐκλογὰς ἀπέδειξε, ὅτι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος ἐμφορεῖται.

« Γνωσταὶ κατεπίγουσι τοῦ Κράτους ἀνάγκαι, ἀφορῶσαι τὴν γενικὴν αὐτοῦ Διοίκησιν καὶ τὴν διατήρησιν τῆς δημοσίας τάξεως, καθὼς καὶ τὴν ἐξομοίωσιν τῶν ἐν τῇ αἰσίῳ ἐνωθείσῃ Ἑπτανήσῳ πρὸς τὰ ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι ἰσχύοντα, μόνον καθέσον τοῦτο ἀπῆται ἀναγκασίως ἡ τῶν ἐπαρχιῶν ἐκείνων Διοικήσις, ἐπέβαλον εἰς τὴν Κυβέρνησίν μου τὸ καθήκον τῆς ἀμέσου θεραπείας αὐτῶν διὰ Κυβερνητικῶν πράξεων· αὐταὶ δὲ θέλουσιν ὑποβληθῆ εἰς τὴν νομοθετικὴν κύρωσιν, καὶ πέπεισμαί ὅτι θέλετε ἐκτιμῆσαι καὶ τὸν λόγον καὶ τὸν σκοπὸν αὐτῶν.

« Τὸν ὀριστικὸν κανονισμὸν τοῦ δανείου τῶν ἐξήκοντα ἑκατομμυρίων δραχμῶν ἐθεώρητεν ἡ Κυβέρνησίς μου ὑπαγορευόμενον οὐ μόνον ὑπὸ τῆς πρὸς τὰς ἐγγυητρίας Μεγάλας Δυνάμεις ὀφειλομένης εὐγνωμοσύνης, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ καλῶς νοουμένου συμφέροντος τοῦ τόπου. Διὰ τοιοῦτου κανονισμοῦ τακτοποιοῦντες τὰ οικονομικά μας, καὶ καθιστῶντες τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ Κράτους ἀληθῆ, δυνάμεθα νὰ λάβωμεν τελεσφόρον πρόνοιαν καὶ περὶ τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν λοιπῶν ὑποχρεώσεών μας, πρὸς δὲ καὶ περὶ τῆς ἀνορθώσεως τῆς ἐξωτερικῆς ἡμῶν πίστεως. Ἡ περὶ τούτου πρότασις ἐγένετο ἤδη καὶ ἐν καιρῷ θέλει ὑποβληθῆ ὑμῖν τὸ ἀποτέλεσμα.

« Ἐνεκα τῶν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη γνωστῶν περιστάσεων, οὐ μικρὸν παρουσιάζεται ἔλλειμμα ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τοῦ Κράτους. Ἡ Κυβέρνησίς μου, μελετήσασα ἐπισταμένως τὸ οὐσιώδες τοῦτο ζήτημα, θέλει ὑποβάλλῃ ὑμῖν Νομοσχέδια, ὅπως ἐπαναφέρῃ τὴν ἰσορροπίαν τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Συνέλευσις δὲν συνεζήτησε τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ τρέχοντος ἔτους, θέλουσιν ὑποβληθῆ ὑμῖν, κατὰ τὴν πρώτην Σύνοδον, οἱ οικονομικοὶ Νόμοι τοῦ ἐνεστῶτος καὶ τοῦ ἐπομένου ἔτους.